

O bătălie câștigată

(Grigore Constantinescu – 6 septembrie 2015)

Ar trebui să facem o sumă de aprecieri pentru cele două concerte susținute de „Staatskapelle Dresden”, sub conducerea lui Christian Thielemann, personalitate împodobită de faima directoratului asumat la Bayreuth.

Un ansamblu bine strunit și obedient, capabil să parcurgă prin narațiunea orchestrală frumoasele peisaje sonore din muzica „Simfoniei a 6-a” de Bruckner. Au surprins tenacitatea progresiilor sonore, efectele strălucitoare ale alăturilor și percuției, care urcă până la un nivel maxim, poate mereu același, în funcție de impulsurile gesturilor dirijorale. Să apreciem însă capacitatea de a ne descoperi lumina liricii, a poeziei, cu un melos tematic evident, redat sensibil – mai ales coardele – în partea lentă, vălurită, a Simfoniei. Thielemann știe să stăpânească partitura bruckneriană din memorie, își pregătește strategia întregului discurs. A rămas însă rezervat în acompaniamentul „Concertului nr.3” de Beethoven, când l-a întâlnit pe pianistul Yefim Bronfman, pianist forțos și de ocazie, numit de unii critici „brontozaurul”. În primul program, numai parțial atașat muzicii lui Enescu, nu am înțeles de ce „Simfonia de cameră” s-a cântat cu un grup instrumental autonom și un dirijor „purtător de cuvânt al autorului capodoperei”, fără efect și stil. Regretabil!

Am așteptat cu interes seara a doua, în care „Staatskapelle Dresden” propunea muzică de Richard Strauss. Superba despățire a artistului de viață, întruchipată de cele cinci „Ultime lieduri”, a beneficiat de interpretarea magnifică a sopranei Anja Harteros. Cu o minunată voce – subtilă, sensibilă, cu sonoritate amplă și registrație timbrală de excepție – solista a tălmăcit aceste prea frumoase piese, în compania orchestrei, reușind să depășească volumul ansamblului, oarecum mare. „Simfonia Alpilor”, capodopera straussiană a fanteziei sale naratoare, ne-a condus de-a lungul semețelor piscuri de munte, cu imagini pitorești, grandioase și poetice, abil construite arhitectonic de Christian Thielemann. Am călătorit împreună, păstrând în visurile noastre de melomani întreaga epopee a unei asemenea aventuri simfonice, în care alăturile, suflătorii de lemn, percuția și coardele și-au demonstrat însușiri sortite succesului.

Concluzia de ansamblu a celor două concerte poate fi caracterizată drept „o bătălie câștigată”, cu aplauze gradate, mereu în creștere de la debut până în final.